

İÇİNDEKİLER

Olmak mı, sahip olmak mı?	3
Gözümün bebeği	5
Ben mi, benim mi?	7
Babamın bir arabası var	8
Orada olmadığımızda orada olmak	10
Başka birinin odası	12
Nilsu'nun bisikleti	14
Çemberler	16
Düşmeden pedal çevirmek	20
Sandalyelerin bunalımı	22
Ceyhan kim?	25
Dışarı doğru küçük bir adım	27
Her şeyi değiştiren küçük bir adım	29
Soruların sorusu	30
Anne demeye bin şahit ister!	32
Müşteri, boksör, arkadaş... ..	35
Kendine yalan söylemek	37
Özgür!	40

Olmak mı, sahip olmak mı?

Küçük bir alıştırmayla başlayalım:
Aşağıdaki cümleleri “-dir” eki ya da
“Var” sözcüğüyle tamamlayalım.

Timur'un bir çikolatalı çöreği...

Leyla eğlenceli...

Peker'in bir motosikleti...

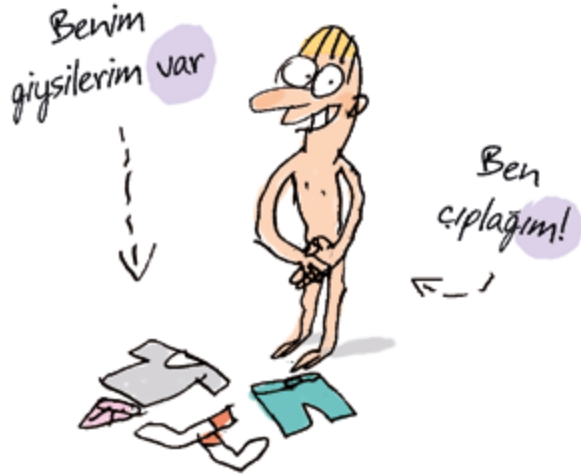
Arif sıkıcı...

Çok kolay! Hiç kimse, “Timur'un bir çikolatalı çöreğidir”, “Leyla eğlenceli var”, “Peker'in bir motosikletidir” ya da “Arif sıkıcı var” yazmaz.

Herkes, “olmak” ile “sahip olmak” arasındaki, yani ne olduğumuzla –eğlenceli, sıkıcı ve benzeri– neye sahip olduğumuz –çikolatalı çörek, motosiklet ve benzeri– arasındaki farkı bilir.

Sahip olduğumuz şeyi verebilir, atabilir, kalıdırabilir, kendimizden ayırabilir, uzaklaştırabilir, ödünç verebilir, kaybedebiliriz; ondan ayrılabiliriz. Sahip olduğumuz şey, bizim dışımızdadır.

Ne olduğumuz ise, içimizdedir, onu özümüzden ayıramayız.

Gözümün bebeği

“Songül, gri kazağımı gördün mü?”

“Hangi gri kazak?”

Şaşırın Sabri, “Hangi gri kazak da ne demek?” diye soruyor. “Tek bir gri kazağım var! Her zamanki gri kazağım.”

“Şey... Hayır, bilmiyorum, dolapta değil mi?”

Sabri yatak odasından başını uzatıp

Songül’e bakıyor; onun, koltukta oturmuş bir şey okuyor numarası yaptığını hissediyor.

“Songül, sakın bana o kazağı...”

Sabri, yamulmuş, tüylenmiş, aşırı büyük ve sırtının alt kısmı delik o eski püskü kazağa bayılıyor. Songül’se ondan nefret ediyor.

“Hayır, inanmıyorum, sakın bana o kazağı attığını söyleme!”

Sabri kanepeye yığılıyor.

“O benim gözbebeğim. Ya ben senin 25 yıldır yanında gezdirdiğin o tüylü ayını atsaydım!”

Eski bir oyuncak, bir bilezik, bir madalya, tüylü bir ayıcık, bir şapka, bir fotoğraf, kum dolu küçük bir şişe... Bazı nesnelere ayrılamaz, onlara çok bağlarız.

Bir alıştırmayla bitirelim:

Aşağıdaki cümleleri "-dir" eki ya da "var" sözcüğü ile tamamlayalım.

Sabri'nin gri bir kazağı...

Songül'ün tüylü bir ayısı...

"Sabri'nin gri bir kazağıdır" ya da "Songül'ün tüylü bir ayısıdır" yazacak değiliz elbette. Ama yine de... Sabri'nin gri kazağına ne kadar bağlı, Songül'ün de tüylü ayısına ne kadar düşkün olduğunu artık bildiğimize göre, bir anlamda Sabri'nin o gri kazak, Songül'ünse o tüylü ayı olduğunu da söyleyebiliriz.

Sahip olduğumuz şeyde, çoğu zaman kendimizden de bir parça vardır. Başka

bir deyişle, "sahip olmak" kavramı, "olma"yı da içinde bolca barındırır.

Ben mi, benim mi?

Vildan ağıyor, yanakları pençe pençe kızarmış, gözleri şiş, burnu akıyor. Matematikten sıfır aldı; felaket. Üstelik, anne babasının tepkisinden de korkuyor; ona yardım etmek için 5 kere özel ders parası vermişlerdi, ancak hiç işe yaramadı. Berfin onu teselli ediyor; ama elinden bir şey gelmiyor, Vildan umutsuz.

"Vildan! Şuraya bak! Şu el kol işaretleri yapan, Tolga sanki."

'İmkânsız,' diye düşünüyor Vildan, 'Tolga bir hafta sonra dönecek.'

Yaklaşan silüete bakınca, bir anda paniğe kapılıyor. Bütün gücüyle sümürüyor, çantasına koşup hızla bir ayna, saç fırçası, pudra ve dudak parlaticısı çıkarıyor.

"Nasıl görünüyorum? İyi mi?" diye soruyor arkadaşına.

Berfin yanıt vermeye fırsat bulamıyor.
Vildan sevinçle hopyayıp kahkahalar atarak
Tolga'ya doğru atılıyor.

Vildan gerçekten umutsuzdu, gerçekten korkuyordu, kesinlikle rol yapmıyordu. Ama poffff! Umutsuzluk ve endişe bir anda uçup gidiverdi. İnanılmaz! Üzgün, neşeli, sakin, sinirli, hayal kırıklığına uğramış ya da endişeli olduğumuzda, kendimizi anlatmak için "olmak" fiilini kullanırız ve görünen o ki, bütün bu duyguları kendimizden ayırabiliriz de.

Sonuçta, olduğumuz şey her neyse, aslında ona sahip olduğumuzu da söylemeliyiz. Başka bir deyişle, "olmak" kavramı, "sahip olma"yı da içinde bolca barındırır.

Babamın bir arabası var

"Baba, hep birlikte parkta futbol oynayacağız, gelir misin?"

"Gelemem, arabamı yıkamam gerek."

"Sonra yıkarsın, gel, çok eğlenceli olacak, Demir'in babası da gelecek."

"Hayır, hayır, gerçekten gelemem. Sinanlar yemeğe gelecek, arabamı kirli görmelerini istemem."

Yalın şaşkın. Babasının arabası kusursuz, tekerleklerin üstünde tozun zerresi bile yok, babası daha dün arabayı ova ova parlatmıştı.

"İyi, peki, ama gelmediğine pişman olacaksın," diyor Yalın. "En azından işin bitince arabayla gelip bize katıl. Böylece hem herkesi görmüş olursun, hem de beni geri getirirsin."

Babası dikkatle gökyüzünü inceliyor, ufukta kara bulutlar görünüyor.

"Kesin yağmur yağacak, seni arabaya alamam, koltukları kirletebilirsin. Otobüsle dön, yemek için seni bekleriz."

Yalın, arabaya binmeden

